ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΒΒΑ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους φιλαρέσκους ἀπ' ὅσους ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἦτο καὶ ὁ ἀββᾶς ντ' Ἀντάγκ. Γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του, ἡ ὁποία τοῦ προσέδιδε ξεχωριστὴ εὐγένεια, ὑπεβάλλετο καθημερινῶς σὲ ὀδυνηρότατες ἀφαιμάξεις! Ἐπίσης γιὰ νὰ ἔχῃ πάντοτε λευκὰ καὶ ὡραῖα χέρια ὅταν κοιμᾶται τὰ κρεμοῦσε ἀπὸ τὴν ὀροφή, ὥστε νὰ στέκουν ὄρθια καὶ νὰ κατεβαίνῃ τὸ αἷμα κάτω!..

Ἡ φιλαρέσκειά του ὅμως δὲν σταματοῦσε ἕως ἐδῶ μόνον. Μολονότι, σὰν ἀββᾶς ποὺ ἦτο, φοροῦσε ἀναγκαστικῶς ράσα, κατώρθωνεν ἐν τούτοις νὰ ντύνεται κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὅταν ἐμφανιζόταν στὸν περίπατο, τραβοῦσεν τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν ἐπάνω του.

Ἡ ὀργιώδης ζωὴ τὴν ὁποίαν περνοῦσε, προστιθεμένη στὴν σκανδαλώδη ἐμφάνισί του ἐπροκάλεσαν τὴν ἐξορία του ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν πόλη Καέν.

Κάποτε ὁ ἀνώτατος δικαστικὸς καὶ τέας ὑπουργὸς ντὲ Σουζύ, παλαιὸς γνώριμός του περνῶντας ἀπὸ τὴν Καέν, ἐσκέφθη ὅτι σωστὸν θὰ ἦτο νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Κατὰ τὸ μεσημέρι λοιπόν, διευθύνθηκε στὸ σπίτι, ὅπου, καθὼς τοῦ εἶχαν πεῖ κατοικοῦσεν ὁ ἀββᾶς. Ὁ κ. ντὲ Σουζὺ εἰσήχθη μέσα σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα, καθαρὴ καὶ ἐπιπλωμένη εὐπρεπέστατα, στὸ μέσον τῆς ὁποίας βρισκόταν ἕνα κρεββάτι. Ἐπάνω στὸ κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένο ἕνα πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο παρὰ ἡ γυναικεία νυχτικιὰ σκούφια ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι! Ἐπίσης φοροῦσε ἕνα «κιμονὸ» γεμᾶτο πλούσιες καὶ πολυτελεῖς κορδέλλες, καὶ ἕνα σωρὸ κοσμήματα καὶ στολίδια!...

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἔτσι πλαγιασμένο καθὼς ἦταν, ἠσχολεῖτο στὸ νὰ κεντάῃ.

Ὁ ντὲ Σουζύ, μόλις ἀντίκρυσε τὸ θέαμα αὐτό, ὑπέθεσε ὅτι κατὰ λάθος εἶχε μπεῖ στὸ δωμάτιο καμμιᾶς γυναικὸς ἐλαφρῶν ἠθῶν. Καί, ἀφοῦ ζήτησε συγνώμη, ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ἄκουσε τὸ πρόσωπο αὐτὸ νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ τόνομά του. Ἐπλησίασε καὶ τότε μόλις κατάπληκτος, ἀνεγνώρισε τὸν ἀββᾶ ντὲ Ἀντάγκ, ὁ ὁποῖος ἦταν σκασμένος στὰ γέλοια.

Ὁ φιλάρεσκος ἀββᾶς, πράγματι, ὅταν ἔμενε σπίτι του ἠρέσκετο νὰ ντύνεται γυναικεῖα καὶ ν' ἀσχολεῖται σὲ δουλειὲς ἐντελῶς γυναικεῖες!...

μου...

— Φτάνει, φτάνει, Γερόρδε...

— Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος καίγεται στὸ φῶς σας ἀνάφελα, ἀπελπισμένα... Γιατὶ λοιπὸν νὰ παρατείνω τὴν δυστυχία μου;

— Μπρόβο! Βλέπω ὅτι γινήκατε λογικός.

— Ἴσως... δὲν ξέρω... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι στὸ ἑξῆς δὲ θὰ μὲ βλέπετε νὰ εἶμαι προσκολλημένος κοντά σας σὰν ἴσκιος σας, μελαγχολικὸς καὶ ἀπελπισμένος. Ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς κυττάξω κατάματα. Σᾶς βλέπω πρώτη φορά. Εἴστε ὁμορφότερη ἀπ' ὅτι φανταζόμουν. Χθές, σᾶς ἐθαύμαζα, δὲν σᾶς ἔβλεπα. Τώρα σᾶς βλέπω, τώρα θὰ μπορῶ νὰ σᾶς βλέπω, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε μιὰ μοναδικὴ ἀπόλαυση γιὰ μένα. Δὲ θὰ εἶμαι πιὰ γελοῖος, ἀνόητος, κωμικὸς σὰν βρεμένη κότα...

— Μὰ σωπᾶστε λοιπόν!

— Θὰ γίνω σὰν τὸν Ἀνρὶ, σὰν τὸν Ζάκ, σὰν τὸν Λουσιέν. Θὰ σᾶς κάνω νὰ γελᾶτε, θὰ σᾶς διασκεδάζω καὶ θὰ διασκεδάζω καὶ γώ.

— Γεράρδε! Φώναξε μὲ τόση δύνεμη ὥστε ἐκεῖνος σταμάτησε ἐπιτέλους.

— Συγχώρησέ με Γεράρδε! τοῦ ἔκανε σοβαρά.

Καὶ εὐθὺς ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ καθὼς ἐκεῖνος πλησίασε, ἐγκατελείφθηκε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά του, ψιθυρίζοντας μὲ μιὰ φωνὴ λιγοθυμισμένη:

— Συγχώρησέ με Γεράρδε, συγχώρησέ με ἂν σ' ἔκανα τόσο νὰ ὑποφέρῃς... Νοιώθω ὅτι σ' ἀγαπῶ, Γεράρδε. Σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ.

Ἔτρεμε ὁλόκληρη.

Ὁ νέος ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ νοτισμένο ἀπ' τὰ δάκρυα πρόσωπό της!...

Γκαστὸν Σερὼ

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Ἀπὸ τὸ «Γκιουλιστὰν» τοῦ **Σααδῆ**

Τὸ παραμῦθι τὸ λαλεῖ: πῶς μιὰ φορὰ ἕνας γέρος
μιὰ ὠμορφονιὰ παντρεύθηκε στῆς Δαμασκοῦ ἕνα μέρος
τριαντάφυλλα τὶς σκόρπισεν ἀπ' τὸ ταβάνι ὡς χάμου
σ' τὴν κάμαρα τοῦ γάμου·
καὶ πλάϊ της, στοῦ πόθου του τὰ πλούσια τὰ παλάτια,
κολλοῦσε πάνω της τοῦ νοῦ καί τοῦ κορμιοῦ τὰ μάτια.

Νύχτες βαθειὲς δὲν ἄφησε τό μάτι του νὰ κλείσῃ·
καὶ μὲ κουβέντες γελαστὲς καὶ μὲ κρυφομιλήματα
ἀγάλια-ἀγάλια ἐλόγιαζε μ' αὐτὰ νὰ τὴν κερδίσῃ
κι' ἀγάπες ἤλπιζε ζεστὲς καὶ τρέλλες καὶ φιλήματα.

Κ' ἔτσι τῆς λέει μιὰ νυχτιά: ὡσὰν ἐσένανε ἄλλη
τέτοιο δὲν ἔχει ριζικὸ καὶ τύχη πειὸ μεγάλη
γιατὶ σὲ γέροντα ἔπεσες πολύξερου τὸ χέρι,
ποὺ εἶδε τὸν κόσμο, τὸ ζεστὸ σᾶν καὶ τὸ κρύο τὸ νοιώθει,
τί εἶναι καλὸ καὶ τὶ κακὸ καὶ τὶ εἶναι πίστι ξέρει
καὶ τῆς ἀγάπης ἔμαθε τὸ νῆμα νὰ τὸ κλώθῃ.
Εἶναι γλυκός. καλόγνωμος, γιομάτος καλωσύνη,
κ' εἶναι σοφὰ τὰ λόγια του ποὺ σᾶν τὸ μέλι χύνει.

Ὅσο μπορῶ θενὰ δεθῶ μαζύ σου· καὶ φαρμάκια
νὰ μὲ ποτίσῃς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σοῦ κρύψω κάκια·
Κι' ἂν εἶναι πάλι ζάχαρι τὸ γιόμα σου—ἄχ! πείσου,
τὴ σφάζω τὴ γλυκειὰ ζωὴ ποὺ κρύβω καὶ ταῖσου.

Σκλάβα φτωχιὰ δὲν ἔπεσες σὲ κούφιο παλληκάρι,
μὲ δίχως κρίσι κι' ἄπιστο καὶ ψεύτη καὶ ζηλιάρη,
ποὺ νᾶχη πόθο ἀλλοιώτικο κάθε στιγμὴ κι' ἀκόμη
μιὰ γνώμη δὲν ἐγέννησε γεννᾶ καινούργια γνεμη,
κάθε βραδυὰ σ' ἄλλη φωλιὰ ποὺ γέρνει τὸ κεφάλι,
καὶ κάθε μέρα ποὺ περνῷ τοῦ φέρνει ἀγάπη ἄλλη

Οἱ νηοὶ λογιάζονται ὥμορφοι καὶ ἀφῶτοι κι' ἀγγελούδιο:
ὅμως δὲν εἶναι ἀληθινοὶ καὶ τίμιοι στὴν καρδιά,
Μὴ δίνεις πίστι σ' ἀηδονιοῦ τὰ ψεύτικα τραγούδια:
Ἀν' ὥρας σ' ὥρα τὰ σκορπῷ σ' ἀλλοιώτικη ροδιά.

Μονάχα οἱ γέροντες ζοῦν σεμνὰ μέσ' σ' τὴν ἀλήθεια πρῶτοι
τοὺς λείπει ἡ τρέλλα, αὐτὸ τὸ φῶς ὅπου σκορπίζ' ἡ νηότη.
Γύρευε πάντα, πήγαινε μὲ τὸν καλύτερό σου
τὴν συντροφιά του λόγιαζε ἀτίμητη χρυσῆ
γιατὶ θὰ χάσῃς ἄδικα καϋμένη τὸν καιρό σου
ἂν εἶναι κ' εἶσ' ἐσύ!

Καὶ λέει ὁ γέρος μὲ καημὸ ἀκόμη: «Τόσα, τόσα
τῆς εἶπα λόγια σᾶν αὐτὰ μὲ τὴ γλυκειὰ μου γλῶσσα,
ποὺ ἀνέμυλος θαρροῦσα,
πῶς ἔπεσε στὰ δίχτυα μου καὶ σκλάβα τὴν κρατοῦσα.

Ξάφνου μέσ' ἀπ' τὴ ἄπονη καρδιὰ της μιὰ φορὰ
ξεχύνει μαῦρο στεναγμὸ καὶ λέει λυπητερά:
«Μοῦ πες πολλά· μὰ ὅλα σου τὰ λόγια τά χαμένα

μέσ' σ' τοῦ μυαλοῦ μου τὴ σωστὴ τὴν ἴσια ζυγαριὰ
δὲν ἔχουν βάρος πειότερο οὔτε δραμιοῦ γιὰ μένα.
«Κόρη μου, κάλλιο νὰ μπηχτῇ στὰ στήθια σου τοξάρι,
παρὰ μὲ γέρο στὸ πλευρὸ νὰ ζήσῃς ξεκουτιάρη».

Γυναῖκα ποὺ θωρεῖ ἡ φτωχειὰ μπροστά της μαραμμένο
τοῦ ἄνδρα της τ' ἄχρηστο κορμί, σᾶν νηοτεμένα χειλια,
εἶναι σᾶν νᾶχῃ συντροφιὰ μπροστά της πεθαμμένο,
ποὺ νὰ χορταση δὲν μπορεῖ τοῦ πόθου της τὴ ζήλεια.
Γυναῖκα ποὺ σηκώνεται ἀπ' τ' ἄνδρα της τὸ πλάϊ
μὲ πίκρα καὶ μαράζι,
τὸ σπιτικό της θὰ τὸ δῇ κανγᾶς νὰ τὸ σπαράζῃ
κι' ἡ γκρίνια θὰ τὸ φάῃ.

Τέτοια ζωή, κοντολογῆς, ζωὴ δὲν εἶναι σβύνει·
καὶ μόν' ἡ χώρισι σ' αὐτὴ θανάτου γλύκα δίνει·
γιαὐτὸ σᾶν πέρασ' ὁ καιρὸς ποὺ πρέπει ἡ κάθε χήρα
νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ βρῇ καινούργια πάλι μοίρα,
αὐτὴ μ' ἕνα πενιάμορφο παντρεύθη παλληκάρι
φτωχό, σκληρὸ κακόγνωμο—μὰ μὲ κρυμμένη χάρι.
Κι' ἦταν πολλὰ τὰ βάσανα κι' ἡ τυραννία κ' οἱ πόνοι
μὰ ἐκείνη δὲν τὰ λόγιαζε κ' ἔλεγε πάντα μόνη:
«Εὐλογημένος ὁ θεός! Ἐγλύτωσ' ἀπ' τὰ βάσανα,
εὗρῆκα τώρα τὴ χαρὰ κι' ἀπ' τὴ ψυχή μου ἀνάσανα»

Τὶ γιὰ τὰ μένα ἡ κάκια σου κι' ἡ μάνια σου κι' ἡ ζήλεια,
ἔχεις ἀγγέλου πρόσωπο καὶ ζαχαρένια χείλια.
Καὶ πειὸ γλυκεια 'ναι ἡ κόλασις, ἀγάπη μου μαζύ σου,
παρὰ μὲ ἄλλον ἡ πικρὴ ζωὴ τοῦ Παραδείσου.

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρομμυδιοῦ σιῆς ὥμορφης τὸ στόμα
καλλίτερη 'ναι ἀλήθεια
ἀπ' τοῦ γλυκοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῦρο καὶ τὸ χρῶμα
σ' τῆς ἄσχημης τὰ στήθεια.

Σααδῆ